

0329 – 29. mars

Vårt borgerskap er i himlene, og derfra venter vi også stadig på Frelseren, Herren Jesus Kristus. Fil 3: 20.

I det andre brevet til korinterne sier Paulus: «Vi er hardt trengt på alle kanter, men ikke knust, nedslått, men ikke ødelagt, som døende, og se, vi lever, som straffet, men likevel ikke drepte, som sorgfulle, men likevel alltid glade».

Hør disse gåtefulle ordene! Det er da en merkelig og hemmelighetsfull skapning som taler på denne måten! En så underlig skapning er en kristen: Nedslått og likevel triumferende – sorgfull og likevel glad – fattig og likevel veldig rik – syndig og likevel fullkomment rettferdig – elendig og likevel herlig, vandringsmann på jorden, men i samfunn med himmelen, ja, med sitt borgerskap der!

Verden har også sine gleder og fornøyer, men bare så lenge «blomsten på gresset» ikke visner. Bare så lenge den jordiske velstanden varer. Når det er slutt på den, er det også slutt på gleden. Men for Paulus går solen først opp om kvelden, når det mørkner her nede. Da løftes han opp til Paradisets lys der oppe.

Han har et dobbelt liv. Han er pilegrim på jorden, men hans inderlige samfunn og hans borgerskap er i himmelen. Han hører til i en høyere tingenes orden, og lever med sitt hjerte i dette sitt høyere, sitt rette fedreland.

«Vårt borgerskap er i himlene» sier han. Det er, sier han –. Ikke: det skal bli. Og dermed beskriver han det som en situasjon som allerede eksisterer.

Å, det er noe ganske annet Paulus taler om her, enn det verden mener med håpet om «et kommende liv». Paulus vet at han allerede, mens han ennå går på denne jorden, er en himmelens medborger. Og denne lykken, denne skatten det er å eie slik en visshet, den er så stor at det er det ennå ingen mennesker på jorden som fullt ut har vært i stand til å beskrive.

Men hvor hadde så Paulus denne sin trossvisshet fra? Det må vi jo spørre om. Jo, Paulus kjente Kristus! Det er hele hemmeligheten. I dette jordiske livets mørke så Paulus en mann som gav ham denne vissheten. En stor, hemmelighetsfull mann som sa: «Jeg er gått ut fra Faderen, og er kommet til verden». Han sa han ville gå og gjøre i stand rom for sine venner i Faderens hus. Når de spurte ham om veien dit, sa han: «jeg er veien, sannheten og livet». Og når de sa til ham: «Vis oss Faderen», svarte han: «Den som har sett meg, har sett Faderen».

Ved en berøring av hans allmakt fikk blinde synet igjen, døve hørte, stumme talte og døde stod opp av sine graver. Han drev ut djevler, han forlot synder, han befalte over naturens krefter, og brøt til sist selv dødens bånd når han stod opp fra graven med et forklaret legeme.

Det var etter å ha møtt en slik Herre og Frelser, og lært ham å kjenne, at Paulus kunne bruke denne trøsterike uttrykksformen: «Vårt borgerskap er i himlene». Da visste han at gjennom ham hadde han fått gjenopprettet den barneretten hos Gud og borgerskapet i himmelen, som han hadde mistet i syndefallet.

Hva er så følgen av dette? Jo følgen er at alle som har samme tro og samme kjennskap til Frelseren som Paulus, også har samme nåde og borgerskap i himmelen som han. For de er gjenløst med samme Guds Sønnns blod som han, og bør derfor også ha samme tillitsfulle visshet som ham.

Riktignok vil du ikke selv komme til å se og kjenne noe av denne herligheten og dette himmelske borgerskapet hos deg selv. Nei, det er svært skjult og tildekket av hele dette livets ynkelighet, «vårt liv er skjult med Kristus i Gud». Men derfor er det like sikkert og grunnfestet.

Er det natt her nede, så er det evig lyst og klart der oppe. Er veien ujevn og full av torner, så husk at vi er på vei til vårt hjemland. Der er våre venner, som kjenner oss – og der er vår store venn framfor alle andre venner.

Ja, slik er det. Og dette er ikke diktning, men den mest alvorlige virkelighet, bygget på Kristi ord og gjerning, og at han selv gikk inn i det aller helligste for oss.

«Derfor er dere ikke lenger fremmede og utlendinger», sier apostelen, «men medborgere med de hellige, og dere hører til Guds husfolk». Og dette altså uten hensyn til menneskenes egen betydning. Her er ingen forskjell, alle sammen er jo syndere.

Men hver eneste en som tror på Kristus – for i ham er vi alle utvalgt før verdens grunnvoll ble lagt – hver eneste en som tror på Kristus, d. v. s. som dømmer seg selv og har sin eneste trøst i ham som rettferdiggjør den ugudelige – hver eneste en som har det slik, synderinnen så vel som jomfru Maria, røveren så vel som Paulus, – er like utvalgt, rettferdiggjort og ren for Gud, – bare i ham som Gud har velbehag i.

Hver eneste en som har det slik, er like så sikkert en av disse medborgere med de hellige, og hører til Guds husfolk.